

A Szegedi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Szegeden, 2015. szeptember 16. napján tartott fellebbezési nyilvános ülés alapján meghozta a következő

V É G Z É S T :

Az emberölés büntette miatt **FK. vádlott** ellen indított büntetőügyben a **Szolnoki Törvényszék** 2015. január 22. napján kihirdetett **8.Fk.1000/2013/22.** számú ítéletét

h e l y b e n h a g y j a

azzal, hogy a vádlott által fizetendő bűnügyi költség összege helyesen 444.178,- (négy száznegyvennégyezer-százhetvennyolc) forint.

A végzés ellen fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S :

Az elsőfokú bíróság fk. vádlottat emberölés büntette [1978. évi IV. törvény 166. § (1) bekezdés, (2) bekezdés i) pont] miatt 2 év 4 hónap fiatakorúak börtönére és 3 év közügyektől eltiltásra ítélte.

Megállapította, hogy a vádlott a büntetés fele részének letöltése után bocsátható feltételes szabadságra.

Rendelkezett a bűnjelekről és a vádlottat 444.138,- forint bűnügyi költség megfizetésére kötelezte.

Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben ellenérdekű fellebbezések bejelentésére került sor:

Fellebbezett az ügyész a vádlott terhére súlyosítás, hosszabb tartamú szabadságvesztés kiszabása érdekében.

A vádlott és védő elsődlegesen eltérő tényállás és eltérő minősítés, gondatlanságból elkövetett emberölés vétségének megállapítása, másodlagosan enyhítés érdekében.

A fellebbviteli főügyész az ügyészi fellebbezést fenntartva indítványozta, hogy az ítéltábla az első fokú ítéletet változtassa meg, a vádlottal szemben az elbíráláskor hatályos Btk.-t alkalmazza, a cselekményt minősítse a Btk. 160. § (1) bekezdés, (2) bekezdés i) pontja szerinti emberölés büntettének, a szabadságvesztés tartamát súlyosítsa, azt fiatakorúak börtönében rendelje végrehajtani, tiltsa el a vádlottat a közügyek gyakorlásától, állapítsa meg, hogy a vádlott a büntetés fele részének letöltése után bocsátható feltételes szabadságra, egyebekben az első fokú ítéletet hagyja helyben.

Az ítélőtábla a fellebbezéseket nem ítélte alaposnak.

* * *

Az elsőfokú bíróság az eljárása során a perrendi szabályokat mindenben betartotta.

A másodfokú bíróság nem osztotta a fellebbviteli főügyészség eljárási szabálysértésre vonatkozó álláspontját, a kiemelt ügyek három hónapon belüli kitűzésére vonatkozóan.

A Be. 263. § (1) bekezdésében meghatározott általános szabály, mely szerint a tanácselnöke az ügy iratainak a bírósághoz érkezését követően harminc napon belül megvizsgálja, hogy van-e helye a Be. 264-271. §-ában, illetve az 543-547. §-ában foglalt rendelkezések alkalmazásának, majd a (2) bekezdés értelmében ezt követően kézbesíti a vádiratot a vádlottnak és a védőnek,

valamint a Be. 278. § (1) bekezdésében meghatározott általános szabály, mely szerint a tanácselnöke a vádirat kézbesítésétől számított 30 napon belül tűzi ki a tárgyalást, olyan szabályok, amelyek a különleges eljárásokban is irányadók, azaz a kitűzéstől kell három hónapon belüli időpontra a tárgyalás határnapját kitűzni. Ezeknek az eljárási szabályoknak megfelelt jelen ügyben az elsőfokú bíróság eljárása.

Az ítélőtábla a fentieken túl nem osztotta a fellebbviteli főügyészség álláspontját a vádlott első gyanúsítottai vallomásának kirekesztését illetően sem. E körben a másodfokú bíróság egyetértett a törvényszék álláspontjával, mely szerint az bizonyítékként nem értékelhető.

A 8/2013. (III. 1.) AB határozat szerint nem szükséges kötelező védelem esetén sem, hogy a védő a terhelt kihallgatásán jelen legyen. Azonban az kötelező, hogy a védőt a meghallgatást megelőzően a terhelti kihallgatás helyéről és időpontjáról igazolható módon értesítsék. Ha az értesítést követően a védő nem jelenik meg a meghallgatáson, az nem akadály a terhelt kihallgatásának.

A fellebbviteli főügyészség által hivatkozott Szegedi Ítélőtábla Bf.I.33/2014/9. számú határozata olyan esetre vonatkozott, ahol megtörtént a védő értesítése, aki nem jelent meg a vádlotti kihallgatáson, ennek ellenére sor került a vádlott meghallgatására. Ez nem volt eljárási szabálysértés, ezért abban az ügyben nem volt ok ezen vallomás kirekesztésére.

Jelen ügyben azonban a vádlott kihallgatására 2013. április 3. napján 02 óra 07 perckor, míg a védő kirendelésére azt követően került sor, a kirendelésről szóló határozatot a védőnek 2013. április napján 09 óra 27 perckor továbbították faxon, így helyesen döntött az elsőfokú bíróság amikor ezt a gyanúsítottai vallomást a bizonyítékok köréből kirekesztette.

* * *

Az elsőfokú bíróság a bizonyítékok mérlegelése eredményeképpen döntően megalapozott tényállást állapított meg. Azt az ítélőtábla - a vádlott fellebbezési nyilvános ülésen tett nyilatkozata és az iratok egybehangzó adatai alapján - figyelemmel a Be. 352. § (1) bekezdés b) pontjára, az alábbiak szerint egészítette ki, illetőleg helyesbítette:

A vádlott 2015-ben sikeres érettségi vizsgát tett, jelenleg a szakközépiskola 13. évfolyamos hallgatója. Szívbetegségben és asztmában szenved, e betegségeivel összefüggésben állandó orvosi

ellenőrzésre jár.

Az első fokú ítélet 4. oldal alulról a 3. bekezdését akként helyesbíti, hogy a vádlott a sértettet 20-30 percen keresztül a kezében tartotta.

Az első fokú ítélet 13. oldal utolsó bekezdéséből - az indokolásból - a tényállásba utalja azt, hogy a vádlott passzív magatartása és az újszülött halála között ok-okozati összefüggés áll fenn.

A 9. oldal utolsó bekezdésében az indokolást akként helyesbíti, hogy a vádlott a szülés után nem vesztette el az eszméletét, hiszen a védekezése erre vonatkozott, nem arra, hogy a szülés során történt eszméletvesztés.

Egyebekben a tényállás hiánytalan, az a fenti kiegészítésekkel és helyesbítésekkel irányadó volt a felülbírálat során.

* * *

Az ítélet tábla álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a bizonyítékok mérlegelésével megalapozottan állapította azt meg, hogy a vádlottnál eszméletvesztés a szülést követően nem következett be. A szakértő bizonyossággal annak megtörténtét kizárni nem tudta, de a vádlotti vérvesztés mértékéből valószínűsítette, hogy nem következett be nála eszméletvesztés. Ezen túl a vádlott és (név) között közvetlenül a szülést követő, és húsz perccel későbbi facebook üzenetváltások egybevetéséből megalapozott az a megállapítás, hogy a vádlottnál eszméletvesztés nem történt.

Egyben megjegyzi az ítélet tábla, hogy ha valóban eszméletvesztés történt volna a vádlottnál, abban az esetben a gondatlan emberölés sem lenne megállapítható terhére. Abban az esetben ugyanis véltenség megállapítására kerülhetne sor, hiszen ha valaki öntudatlan állapota miatt nem képes a megfelelő magatartás tanúsítására, akkor bűncselekményt nem követ el.

A vádlott gondatlansága akkor lenne megállapítható, ha próbált volna valamit tenni az újszülött érdekében, de az nem vezetett volna eredményre. Ez esetben a tudatos gondatlanság jöhetett volna szóba.

Jelen ügyben azonban a vádlott nem tett semmit az újszülött érdekében, segítséget sem hívott, noha erre minden lehetősége megvolt. A vele egy lakásban tartózkodó édesanyjától is segítséget kérhetett volna, vagy a nála lévő telefonon keresztül a mentőket értesíthette volna.

A tudatos gondatlanságot az eshetőleges szándéktól az határolja el, hogy az elkövető mindkét esetben látja a magatartása lehetséges következményét - az újszülött halála bekövetkezhet - de a tudatos gondatlanság esetében bízik az eredmény bekövetkezésének elmaradásában, és e bizakodásának van alapja. Ez az alap általában valamilyen magatartásban kell, hogy megnyilvánuljon, a jelen ügyben azonban a vádlott semmi ilyet nem tett.

Abban az esetben, ha az eredmény elmaradásában való bizakodás adatai alapján, akkor már nem tudatos gondatlanságról, hanem belenyugvásról, közömbösségről, azaz eshetőleges szándékról van szó. Jelen esetben tehát a cselekményt a vádlott eshetőleges szándékkal valósította meg. Erre figyelemmel nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor a vádlott bűnösségét a terhére rótt bűncselekményben megállapította, a cselekmény minősítése törvényes.

A bűnösségi körülményeket tekintve az ítéletábra az enyhítő körülmények közül mellőzte a beismerő vallomást, hiszen az a bűnösség elismerésére nem terjedt ki. További enyhítő körülményként értékelte a vádlott betegségét.

A fentieken túl a törvényszék részletesen jelölte meg a vádlott javára mutakozó enyhítő körülményeket, és azokat a súlyuknak megfelelően értékelte, amikor a speciális prevenciót szem előtt tartva a középértéktől - 7 év 6 hónap 15 nap - lényegesen a vádlott javára eltérve, a szabadságvesztés tartamát 2 év 4 hónapban határozta meg.

Az ítéletábra álláspontja szerint ez a büntetés nem olyan enyhe, hogy annak lényeges súlyosítása lenne indokolt, ugyanis nem hagyható figyelmen kívül, hogy ebben a helyzetben a fiatalokú vádlottat a környezete teljesen magára hagyta.

Ugyanakkor ez a büntetés a cselekmény kirívóan nagy tárgyi súlyára figyelemmel szükséges a büntetési célok megvalósulása érdekében, annak további enyhítése, illetőleg a végrehajtás próbaidőre történő felfüggesztése a büntetés eredményességét veszélyeztetné.

Helyes a közügyektől eltiltás mellékbüntetés kiszabása, annak tartama arányos.

Az elsőfokú bíróság a bűnügyi költség összeadása során nyilvánvaló számítási hibát vétett, ezért az ítéletábra jelen határozatában megállapította, hogy annak összege helyesen 444.178,- forint.

A kifejtettekből következik, hogy az ítéletábra a fellebbezéseket nem ítélte alaposnak, ezért az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 371. § (1) bekezdése alapján a rendelkező részben foglaltak szerint helybenhagyta.

Szeged, 2015. szeptember 16.

Gyurisné dr. Komlóssy Éva sk.
a tanács elnöke

Sefta Márta dr. sk. . Cserháti Ágota sk.
a tanács tagja, előadó a tanács tagja

A Szegedi Ítéletábra Fkf.I.229/2015/3. számú végzése és a Szolnoki Törvényszék 8.Fk.1000/2013/22. számú ítélete a mai napon jogerős és végrehajtható.

Szeged, 2015. szeptember 16.

Gyurisné dr. Komlóssy Éva sk.
a tanács elnöke